

Ingezonden Berichten.

DE 11de NEDERL. LANDBOUWWEK GAAT NIET DOOR.

Men deelt ons mede, dat de Regelingscommissie voor de Ned. Landbouweek besloten heeft de 11de Ned. Landbouweek, die in September a.s. te Wageningen gehouden zou worden, niet te laten doorgaan.

COMMISSION INTERNATIONALE D'UTILISATION DU BOIS.

Président R. Chaplain.

Directeur Général des Eaux et Forêts, Paris.

Rapporten van de Vde Internationale Vergadering voor het gebruik van hout, 170 bldz. broché U.S.A. \$ 5.—. Uitgave: Comité International du Bois, Brussel 1940. In Fransche, Duitsche en Engelsche taal.

Niettegenstaande den oorlog heeft de Internationale Commissie van Houtgebruik kunnen overgaan tot het uitgeven van de Rapporten der Vde Internationale Vergadering voor het gebruik van hout die vóór eind Juli verschijnen zullen. Dit werk bevat rapporten, geschreven voor deze vergadering door de meest bekwame vaklieden en de publicatie ervan wordt daarom met groote belangstelling tegemoet gezien.

Van de belangrijkste rapporten noemen wij volgende:

Negen deskundigen hebben rapporten geschreven over sorteering en keuze van het hout met het oog op gebruik in de constructie. Drie schrijvers van internationale reputatie hebben medegewerkt aan de uitvoerige rapporten over bespijkerde constructie, haar belang en ontwikkeling. Vijf rapporten handelen over het vraagstuk van nieuwe houtsoorten, te gebruiken in de cellulosoosnijverheid, hun technische eigenschappen en economisch belang. Verschillende punten betreffende algemeene problemen, zooals mechanische en chemische behandeling van hout, de moderne bescherming van hout in de constructie, het gemoderniseerde gebruik van hout in verschillende domeinen worden door de bekendste deskundigen beschreven.

Dit werk bevat eveneens het Bedrijvigheidsrapport en het Arbeids-Programma van de Internationale Commissie voor het gebruik van hout. Uitgave: Comité International du Bois, 48, Emile Bouilliotstraat, Brussel.

VOORLICHTING IN DEN BOSCHBOUW.

Wij meenen goed te doen melding te maken van een publicatie van den heer E. D. van Dissel, oud-directeur van het Staatsboschbeheer, in het Utrechtsch Dagblad van 2 Juli jl., getiteld „Aan het werk voor onzen boschbouw”. De heer Van Dissel wijst daarin in de eerste plaats op de gevaren, die onze bosschen bedreigen als gevolg van de toenemende vraag naar cultuurgrond, vooral onder de huidige omstandigheden en concludeert:

„Een zôo dicht bevolkt land als Nederland kan zich niet veroorloven, zijn bosschen, boomgroepen en landen in cultuurvlakten om te zetten, zonder het landschapsbeeld, dat in den loop der jaren reeds zooveel van zijn schoonheid heeft ingeboet, van allen luister te berooven. Maar ook economisch zou het, uitzonderingen daargelaten, niet te verdedigen zijn, onze bosschen — onverschillig of zij uit naaldhout dan wel uit loofhout bestaan — te kappen en den kaalgeslagen grond voor landbouw te bestemmen.

Wij moeten ons gelukkig prijzen, dat onze regeering de laatste tientallen van jaren ernstig er naar heeft gestreefd, dat de boschopstand niet werd verminderd. In den oorlog van 1914—1918 sprong het vitale belang, dat het bosch voor onze volkshuishouding heeft, duidelijk in het oog. Dit gaf dan ook aanleiding tot grootere werkzaamheid op het gebied van den boschbouw. Het laat zich aanzien, dat in den huidige oorlog stellig niet minder van den houtvoorraad van het Nederlandsche bosch zal worden geveerd, nu de behoefte aan mijnhout tengevolge van de sterk gestegen kolenproductie aanzienlijk is toegenomen.”

Vervolgens wijst de schrijver op de moeilijkheden, die zouden ontstaan, als wij niet over een — zij het bescheiden — staande houtvoorraad beschikten in tijden dat de houtinvoer geheel of gedeeltelijk stop staat en vraagt zich af welke maatregelen de boschbouwers moeten nemen, ten einde zooveel mogelijk boschproducten te kunnen leveren op een wijze, waardoor het boschbezit niet wordt ingekrompen en zijn productiviteit wordt verhoogd. Hiervoor noemt spreker in de eerste plaats het meer aandacht schenken aan de dunningen. Wij deelen geheel de meening van den schrijver dat hierdoor het productie vermogen der bosschen belangrijk kan worden verhoogd, waarmede boschverbetering hand in hand gaat. In de tweede plaats wordt gewezen op de bosschen, gesproten uit zaad van verkeerde herkomst. Hoewel hiervan in de afgelopen jaren reeds veel is opgeruimd, zoo kunnen toch op verscheiden plaatsen dergelijke bosschen nog worden aangetroffen. In de derde plaats noemt schrijver de uitgegroeide bosschen en lanen, waarvan de

verjonging — zonder het natuurschoon te schaden — thans aan de orde moet komen. Ter voorkoming van schadelijke invloeden op het bosch raadt de heer Van Dissel den boscheigenaren :

„Meer dan ooit is het noodzakelijk, dat hij maatregelen neme tegen verwoesting van bosch door schadelijke insecten of vuur en hij steune dan ook het „Comité ter bestudeering en bestrijding van schadelijke insecten in bosschen” en de plaatselijke „Boschbrandweren”, óók financieel. Van het allergrootste belang is het voorts, dat hij al het mogelijke doet om de konijnen, die zoowel aan de landbouwgewassen als aan het jonge hout zoo ontzettend veel schade aanrichten, op te ruimen.”

Aan het slot van zijn betoog vraagt schrijver hoe het staat met de voorlichting in den boschbouw, die hij zeer gewenscht acht om bovengenoemde desiderata te kunnen verwezenlijken. Zijn conclusie luidt :

„Het boschbezit in Nederland, dat een der landen van Europa is, die het armst zijn aan bosch, bedraagt 256.000 ha, d.i. slechts 7,70 % der totale oppervlakte van ons land. Daarvan zijn 27.000 ha eigendom van den Staat, 26.000 ha van gemeenten en verenigingen of stichtingen van algemeen nut en rond 200.000 ha van particulieren ; dit laatste beslaat dus ongeveer $\frac{4}{5}$ van de totale oppervlakte. Het Staatsbezit wordt deskundig beheerd ; ook het beheer der gemeentebosschen en dat der verenigingen en stichtingen wordt de laatste jaren meer en meer aan deskundigen toevertrouwd. Met de bosschen van particulieren is het zeer verschillend gesteld ; een aantal staat onder de kundige voorlichting van de Ned. Heidemaatschappij, of wordt door dit lichaam beheerd, voor welke technische hulp vergoeding in rekening wordt gebracht. Slechts enkele boscheigenaren beschikken over een aan de Hoogeschool te Wageningen wetenschappelijk gevormd houtvester ; een grooter aantal heeft boschwachters, die op den Cursus der Heidemaatschappij hun opleiding hebben genoten. Het Staatsboschbeheer, welks personeel over het geheele land is verspreid, geeft slechts incidenteel advies aan particulieren en dan nog uitsluitend over bosschen, die onder de Natuurschoonwet 1928 vallen. Uit een en ander blijkt, dat slechts een deel der particuliere bosschen onder deskundig beheer staat of met deskundige voorlichting wordt beheerd ; de oppervlakte van dit deel is betrekkelijk gering en neemt slechts geleidelijk toe.

Deze toestand is — inzonderheid bij de uiterst geringe hoeveelheid bosch, die wij bezitten — onhoudbaar onder de tegenwoordige omstandigheden, nu elk bedrijf, dat tot de productie van grondstoffen bijdraagt, moet worden geïntensiveerd.

Indertijd heeft de „Commissie van Advies inzake de Ontginning van Woeste gronden” op dit stuk zeer nuttige wenken gegeven. Haar rapport no. II, dat in 1921 onder leiding van nu wijlen Dr. H. J. Lovinck is uitgebracht, pleit er voor, het Staatsboschbeheer in de gelegenheid te stellen aan particuliere boschbezitters kosteloos voorlichting te verstrekken, zooals de Rijksconsulenten dit aan de land- en tuinbouwers doen, alsmede aan de Ned. Heidemaatschappij, in verband met de door haar uit te brengen adviezen ten behoeve der boschcultuur, een Rijks-subsidie te verleen. De omstandigheden van thans leiden mij er toe, opnieuw de aandacht te vestigen op dit voorstel, dat na den grooten oorlog onder den indruk van de onmisbaarheid van het bosch is gedaan, maar toen niet werd verwezenlijkt.

Mochten de verschillende in dit artikel aan de hand gedane denkbeelden in praktijk worden gebracht dan zou dit niet slechts aan de voorziening in de onmiddellijke behoefte aan hout ten goede komen, maar

66k —in belangrijke mate — aan het productievermogen van het Nederlandsche bosch. Bovendien zou het tot aanzienlijke werkverruiming leiden; op dit gebied valt bovendien met bebossing van woeste gronden nog een en ander te bereiken, voor zoover de betrokken terreinen niet om hun natuurschoon of hun wetenschappelijke waarde behoeven te worden gespaard of voor de teelt van landbouwgewassen moeten worden gereserveerd.

Welaan dan, aan het werk voor onzen boschbouw!"

Over de juist in deze tijden zoo gewenschte deskundige voorlichting op boschbouwkundig gebied schreef de heer J. W. Zomer, rentmeester van „het Hof te Dieren” te Dieren in het Utrechtsch Dagblad van 2 Augustus jl. het volgende:

„Als vaststaand moet wel worden aangenomen dat de Nederlandsche bosschen in de nabije toekomst veel hout zullen leveren, hetzij verkregen door dunning, hetzij door kaalslag.

Hoe waardevol zou het nu zijn als den boschbeheerders hierbij een voorlichtingsdienst ter beschikking zou staan zooals die, waarvan land- en tuinbouwers, vee- en bijenhouders reeds lang in zoo ruime mate kosteloos kunnen profiteren.

Ik roerde deze wenschelijkheid aan in een openingsrede tot de 13 Juli jl. gehouden vergadering van de Vereeniging van oud-leerlingen van den cursus der Ned. Heidemaatschappij, hetgeen tot gevolg had, dat uit de vergadering de opmerking werd gemaakt, dat ons Staatsboschbeheer steeds gaarne gratis advies aan boschbeheerders zal willen verstrekken.

Het is mij niet bekend, of dit werkelijk zoo is, en stellig aan velen met mij niet.

Blijkt dit inderdaad het geval te zijn, dan lijkt het mij uitermate gewenscht dat hierop spoedig in ruime mate in de pers de aandacht wordt gevestigd, opdat ieder boschbeheerder, die met het oog op voorgenomen dunningen en vellingen en daaruit voortkomende herbeplantingen, zijn eigen kijk op de beste wijze van behandeling van een en ander gaarne zou willen toetsen aan een alleszins deskundig advies, kan weten waar hij dit gratis bekomen kan.

Bestaat bij het Staatsboschbeheer een dergelijke afdeling „Voorlichtingsdienst” niet, dan ware spoed met zoo'n voorlichtingsdienst in het leven te roepen. Deze zal nu meer dan ooit nuttig werk kunnen doen in het belang van onze bosschen en daarmee in het belang van het geheele volk.”
